

ἀφθορον ὃν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁρθὸν λόγον· εἶναι μέτριος ἐν ταῖς εὐτυχίαις, καρτερικὸς ἐν ταῖς δυστυχίαις, γλυκὺς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὑπομονητικὸς εἰς τὰς ἐνοχλήσεις, σύμβουλος εἰλικρινής, πρῶτος εἰς τοὺς ἐλέγχους, δίκαιος καὶ πιστὸς ἐν τοῖς συναλλάγμασι, καὶ συντόμως, ἀφομοίωμα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ὅσον ἐνδέχεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν (1).

Αὕτη ἡ προσοχὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ συνέχη πάντοτε τὴν ζωὴν ἡμῶν τακτικὴν καὶ ἄπταιστον, καὶ νὰ κάμνῃ ἡμᾶς νὰ ἐκτελῶμεν ἀκριβῶς τὰς αὐτὰς πράξεις ἐν τοῖς αὐτοῖς καιροῖς· διότι ἀποβλέποντες εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κρίνομεν ὅτι τοσοῦτον μᾶλλον συμμορφούμεθα μὲ αὐτὸ, ὅσον φυλάττομεν τάξιν συστηματικὴν τοῦ καλοῦ καὶ εἰς τὰ πλέον μικρὰ πράγματα· καὶ ὅσον πράττομεν τὸ καλὸν, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ὁρθοῦ λόγου, διότι εἶναι καλὸν καὶ σύμφωνον μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐχὶ πραγματευόμενοι αὐτὸ καπηλικῶς, τόσον χαίρομεν βλέποντες ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν, ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν εἰς τὴν ἀρετὴν ἀταμιχθῇ σκοπὸς κέρδους, ἔλεγεν εἰς τῶν παλαιῶν σοφῶν, ἀποβάλλει τὴν ἀξίαν αὐτῆς· ἐπεὶ δὲ τί ἄλλο αἰσχυρότερον παρὰ νὰ πραγματευῇται τις τὸ νὰ ἦναι τίμιος ἄνθρωπος; Ὁ τῷδ' ἐνάρητος, πρέπει νὰ καταφρονῇ πᾶν εἶδος κέρδους, καὶ χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ, νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, νὰ ἀκολουθῇ τὴν φωνὴν αὐτῆς, καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἀπειθῇ εἰς νὰ προστάγματα αὐτῆς. Τί ἔχω, λέγεις, νὰ ἀπολαύσω, ἂν πράττω τὸ καλὸν χωρὶς τιος κέρδους; Ἐχεις κέρδος, ὅτι ἔπραξας καλόν. Αἱ τίμαιαι πράξεις συνεπιφέρουσιν ἐν ἑαυταῖς τὴν ἀνταμοιβήν· ἡ τιμιότης πρέπει νὰ ἦναι τὸ κινεῖν ἡμᾶς εἰς τὰς πράξεις. Ἄν ζητῶμεν κέρδος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ, εἴμεθα ὑποκριταί, ἀλλ' οὐχὶ πλέον τίμιοι (2).

Οὕτω λοιπὸν, ὁ ἀκολουθῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι πάντοτε ὄργανον λογικὸν τῶν θείων αὐτοῦ χειρῶν, καὶ ἐκτελεῖ ἀπταιστως τὰ ὄντως ὠφέλιμα καὶ δίκαια εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι θέλημα κηκοποιᾶς, ἢ ἀλογίας (3).

(1) Ὁ ἅγιος γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. (Α. Πέτρ. Κεφ. α'. 16.)

(2) Πρὸς δὲ τοὺς θαυμάζοντας, ὅτι πολλῶν ἀδελφῶν ἀνδριάντας ἐχόντων, ἐκεῖνος (ὁ Μ. Κάτων) οὐκ ἔχει, Μᾶλλον γὰρ, ἔφη, βούλομαι ζητεῖσθαι, διὰ τί μου ἀνδριάς οὐ κεῖται, ἢ διατί κεῖται. Το δ' ὄλον, οὐδ' ἐπαινούμενον ἡξίου τὸν ἀγαθὸν πολίτην ὑπομένειν, εἰμὴ τοῦτο χρησίμως γίγναιτο τῷ κοινῷ (Πλούταρχ. Μέρ. 2. σελ. 292 Ἑλληνικ. Βιβλιοθήκ.)

(3) Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν (Α'. Πρὸς Θεσσαλονικ- Κεφ. δ'. 5.)